

Non sabemos se na vida de Inés se interpuxo un destino, ou é que Inés naceu para un sino cumprir. ¿Era outra a vereda da muller, e un fado novo ao seu paso saíu; ou foi ela, desde sempre, fado marcado sen ninguén saber?

Inés non foi Inés ata que a súa alma se imbuiu dun xeito de sentir que ela non sabía de onde chegaba, e do que tampouco ela soubo nunca a onde se encamiñaba.

Inés foi Inés cando comezou a advertir o movemento dos planetas no seu fluxo. Cando o seu alento se tinguiu dunha cor vibrante, e as súas mans tremaron ao son dos cabalos; entón Inés foi Inés, disposta para ser chamada “a de Castro”.

Gardaba a esencia, só precisou dunha faísca de lume na materia. Porque, ao Inés erguer os ollos, cando puido ela ver, viu un remuíño a abrigala, enerxía de incerta orixe da que nunca soubo a procedencia. Tampouco ela soubo xamáis que a súa aura mudaba como a luz no arco da vella, porque Inés somentes sentía a Calidez que acalma.

¿Era outra a vereda de Inés, ou un fado novo nas súas vísceras enraiou ...? Só sabemos que cando Alguén así o quixo, as liñas de dous lamentos cruzaron os seus puntos, como pasatempo dunha Vontade allea. Fronte a fronte alguén situou a Inés con Pedro, sangues descendentes dun tronco común.

... Pero tanto daría que home e muller compartisen pedazos de si; ... tanto daría ..., porque Inés non recoñeceu en Portugal ao parente lonxano ..., outra marca e outro sabor levaba todo aquilo que Inés recoñeceu.

Cando fronte a si se re-encontraron, o aire que os separaba estoupou silenciosamente, e as partículas de terra que xiraban no ambiente seco no chan caeron. Inés tivo a certeza do amigo atopado de novo, logo das viaxes que afastan os corpos, pero non as almas. E falou para si falou: “Chegaches, entón”.

Sentiu a muller todos os pesos da súa alma alixeirarse, a atronar por escadas imaxinarias.

... Pedro presentouse ante Inés cos baúles cheos de quen de viaxe chega ..., non pregunten de que cidade nen de que illa. A terra que o ar levaba pousouse nese intre en todos os poros da súa pel. Pedro – fillo de rei -, abriu os baúles só unha rendixa, e do seu fondo escoitouse un son semellante ao berro das baleas en alta mar, que salgou o ar de Coimbra.

Os seus baúles enchera de toda a poesía que apreixara desde que nacera, nas malas palabras que angustian, no voo dos falcóns, nos cabaleiros que salvaban terras no cumprimento de embaixadas, e nas cartas seladas que os mensaxeiros entregan en mans frías os días nevoentos.

As dúas almas cheiráronse unha á outra, coma os cans nos camiños; e o mesmo aroma advertiron: un olor a médula común e a flores soterradas. Entrelazáronse ambos espíritos – sen os corpos saber – e lembraron aqueles o tacto leve dos raios na tormenta, recoñecéronse na suavidade que os relustros conteñen, coma se recobrasen o tacto noutra época interrompido. Foi Inés cando nese segundo se estremeceu, e tirou da súa gorxa un pequeno salaio que a sorprendeu na quietude dos acontecementos.

Desde aquel momento, os astros e os planetas movéronse ao axexo da senda que a parella trazaba na terra ...; a lúa conferiu a Inés unha palidez proverbial, o sol non deixou que os seus cabelos escureceran. A lúa ferrou de prata os cabalos de Pedro, brancos coma a Serra da Estrela, e o sol completouno da lóxica vital que da a coroa.

A lúa temperou a Inés na firmeza que logo mostraría, e o sol iluminoulle os días, cando como noites foron escuros. As almas xuntáronse, pero os corpos xa nunca se separaron. Só unha vez mandadeiros trocaron o sentido dos seus cadaleitos.

E, ... ¿quen pode dicir que foi este destino aceptado? ¿Quen pode afirmar que os mortos non senten nen padecen ...? Aínda espera Pedro un Xuízo Final no que o corpo se encha de alma, aínda agarda a Resurrección da Alquimia e dos ollos da amada, porque aínda ha de levar Inés a sorpresa de acordar en tempos novos sen sinal de coitelos, coa estampa de Pedro ante si, para ás lembranzas voltar e Vivir.

... Quen pode dicir que os mortos non senten nen padecen ..., se han de asumir un destino alleo a aquel que os astros para Eles concordaron ...

... Un minuto só ..., alzen a ollada ... reparen ... Aínda flota sobre a Alcobaça un vapor de danza que cubre o Occidente.